

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: حمید محوی

۰۲ دسمبر ۲۰۱۲

ارزان به چه قیمتی؟

تماشای صحنه های دلخراش اجساد سوخته زنان و مردان کارگر بنگلادشی و همچنین ضجه خانواده هائی که نان آور خود را از دست داده اند، بار دیگر بر این حقیقت تلخ مهر تأیید هزار باره و موکد زد که سرمایه در میان اشک و خون زاده شده و در کثافت رشد می کند. رشدی که نتیجه اجتناب ناپذیر آن، ایجاد جهنمی به وسعت تمامی جهان با مصائب بی شمار می باشد. جهنمی با این همه دیکتاتوری و جنگ و شکنجه، فقر و بیکاری و گرسنگی، اعتیاد، فحشاء، جهل و هزاران درد بی درمان است و هنوز لازم می داند تا به بردگانش مرتباً یاد آوری کند که معنای واقعی مالکیت خصوصی بر ابزار و وسائل تولیدی، بازار آزاد، خصوصی سازی، جهانی سازی و در یک کلام سرمایه داری چیست. اگر نکته ای هم در این رابطه ناروشن باشد، با شعله های آتش در اماکنی که جز کشتارگاه نامی نمی توان بدان داد، یعنی همان کارخانه های پرازدحام و بدون امکانات پوشاک در پاکستان و بنگلادش یا پالایشگاه های فرآورده های نفتی و پتروشیمی های موجد در ایران و نیجریه و... یا مؤسسات تولید مواد کیمیائی و گاز های بسیار خطرناک و کشنده در هندوستان و برزیل و... یا در اعماق معادن در چین و افریقای جنوبی و... و نهایتاً با شلیک مستقیم گلوله و دستگیری و شکنجه و اعدام کارگران "با زبان بی زبانی" همه چیز را به آنان تفهیم کرده و سهم و جایگاه و آینده و سرنوشت آنان در این شرایط اقتصادی - اجتماعی را مرتباً بازتولید می کند.

کارگران از اروپا و امریکا گرفته تا آسیا و از امریکای جنوبی گرفته تا افریقا و... جهنم واقعی را می شناسند و رفته رفته پی می برند که محل زندگی و کار آنان هیچ فرقی با جهنم توصیفی ندارد و همان ها هستند که عجالتاً فکر و چاره ای برای این امر کنند.

سرمایه داری حتی در دوران رشد و شکوفائی خود با حرص و ولع تمام نشدنی به دنبال سلطه بر جهان برای دستیابی به منابع نیروی کار ارزان، مواد خام و بازار های جهان بود؛ حال که در عمیق ترین بحران خود، لااقل پس از جنگ دوم جهانی، به سر می برد با بربریتی به مراتب کم نظیر به دنبال همان داروی شفا بخش خود است که نیروی کار ارزان است تا بتواند کالاهای خود را ارزان تر تولید و در جنگ با هیولاهای رقیب، موفقیتش را تضمین و سود آوری خود را تثبیت نماید؛ پس لازم است تا هزاران نفر را در فضائی کوچک و بدون کمترین امکانات و با عدم رعایت موارد ایمنی و موازین شناخته شده استاندارد برای محیط های کاری با حدود ۴۰۰ ساعت کار و با دستمزدی حدود ۶۰ دلار در ماه به کار گیرد. در این فرایند تولیدی، لباس هائی با برند های معروف و شیک با تار و

بودی از گوشت و خون و رنج و بی حقوقی مطلق زنان، کودکان کارگر روانه فروشگاه های زنجیره ئی بزرگ و معروف می شوند.

اگر حداقل ۱۲۰ نفر زنده زنده در آتش کباب شدند چه باک؟ طبق آمار، در جنگ اخیر غزه نیز همین تعداد کشته شده اند. همان طور که در رسانه ها شاهد بودیم دولتمردان و دولت زنان بسیاری وارد عمل شدند و عکس العمل نشان دادند. اما حتماً از نظر آنان چون این ۱۲۰ نفر کارگراند و زن اند، آنقدر ارزش ندارند که مقامات دولتی بلند پایه به آن اعتراض کنند و اقداماتی برای خاتمه این جنگ خاموش داشته باشند که قربانیان بی شماری را هر لحظه در تمام محیط های کار به کام خود فرو می برد.

در هندوستان، پاکستان، بنگلادش و ... صد ها میلیون انسان فقیر و گرسنه با شکم های برآمده و با ظاهری که کمتر نشانی از هویت يك انسان در آن قابل مشاهده است به راحتی جایگزین می شوند. اصل این است که هزینه ها باید کاهش یابند! با منطق سرمایه یعنی کاهش هر چه بیشتر ارزش نیروی کار- هرچه ارزان تر بهتر!!! هیچ گاه به مخیله آنان خطور نمی کند که حتی يك دالر از میلیاردها دالری کاسته شود که خرج تسلیحات اتمی و فساد دستگاه های دولتی، جنگ، نشر جهل و خرافه، نفرت پراکنی قومی - مذهبی و ... می شود. بهداشت، آموزش، مسکن و ... هم که کالاهایی لوکس هستند و باید با مختصات فرهنگی خاص منطقه تطبیق پیدا کند!!! آیا این نیروهای کار وضعی به مراتب بدتر از بردگان ندارند؟

در اقصا نقاط جهان جنبش ها، تشکل ها و بسیاری از انسان های مترقی، رادیکال و آزادیخواه هستند که با ابزار و امکانات مختلف و به اشکال متنوع به دولت های اروپایی-امریکایی، شرکت ها و فروشگاه های بزرگ فشار می آورند تا کالاهایی که توسط کودکان کار یا زنان که با کم ترین دستمزد تولید می شود مورد تحریم و ... قرار گیرد. مرتب به شرکت هایی مانند ادیداس، نایک، گپ و... در تایلند، اندونزی، سنگاپور، ویتنام، کامبوج، هندوستان، پاکستان، مالزی، بنگلادش و... که در کار تولید لباس ها، کالا های ورزشی و... در اماکنی فاقد کمترین استانداردهای ایمنی و... اعتراض و فشار وارد می شود تا تحت نظارت قرار گرفته و پاسخگوی اعمال غیرانسانی و سودمحورانه خود باشند. در انگلستان در يك مورد حتی موفق شدند که يك شرکت و فروشگاه بزرگ را به دادگاه کشانده و محکوم کنند.

فعالان کارگری و نیروهای مترقی در جنبش های زنان و حمایت از حقوق کودکان و دانشجویان می توانند این حمایت ها، حساسیت ها و همگرایی ها را تقویت کرده، بر آن دامن زده و دست به تبلیغ علیه نظم سرمایه داری بزنند. می توان همانند مدافعان جدی محیط زیست در اروپا و امریکا با شرکت هایی که از پوست ببر، خرس، سمور، سوسمار و مار لباس و کفش و سایر کالا های گران قیمت برای ثروتمندان تولید می کنند، برخوردی جدی و هشدار دهنده داشت. مشابه این اقدامات می تواند و می باید انجام گیرد. باید دولت ها و شرکت ها را وادار کرد که به خواسته ها و مطالبات به حق کارگران تمکین کنند. علی رغم انسانی بودن این شیوه ها و مبارزات که می تواند گستره وسیعی را نیز در برگیرد به خاطر محدودیت های عملی گوناگون و... این نوع اعمال قطعاً کافی نخواهد بود، زیرا سرمایه داری پدیده ای جهانی است و اینک با تمام قوا و تعرضی همه جانبه به جنگ با طبقه کارگر جهانی و پس گرفتن آخرین دستاوردها تا آخرین حد ممکن آمده است. این توحش لجام گسیخته را با اتحاد رزمنده بین المللی کارگران و زحمتکشان و محرومان در سراسر جهان می توان به عقب راند. مسائل سیاسی تشکیلاتی و سایر ملزومات يك کارزار جهانی را در ابعاد منطقه ئی و جهانی باید به بحث گذاشت.

کانون مدافعان حقوق کارگر ضمن ابراز همدردی با کارگران و قربانیان کارخانه پوشاک بنگلادش حمایت و همبستگی و پشتیبانی خود را از کارگران بنگلادش به خصوص از تظاهرات اخیر آنان در داکا اعلام می دارد و هر گونه سرکوب ، تهدید و خشونت را در هر شکلی که علیه آنان باشد محکوم می نماید و اعلام می دارد که تنها با گسترده ترین مبارزات و با اتحاد و تشکل های مستقل می توان درسی فراموش نشدنی به سرمایه داران و دولت های حامی آنان داد درس هائی که نوای دلنشین آن اینک از خیابان های آتن، مادرید ، نیویورک ، لیسبون و رم ... به گوش می رسد. مسلماً در این کارزار جهانی ، کارگران به جز زنجیر های خود چیزی برای از دست دادن ندارند اما جهانی را به دست خواهند آورد.

آذر [قوس] ۱۳۹۱

دسمبر ۲۰۱۲

کانون مدافعان حقوق کارگر